

LETS GEWELDIGS

Een verhaal van
RÉBECCA DAUTREMER
Geïllustreerd en verteld door
de schrijfster zelf

Vertaald door
EDWARD VAN DE VENDEL

DAVIDSFONDS
INFODOK

Dautremer, Rébecca
lets geweldigs

Oorspronkelijke uitgave: *Une chose formidable*
– vergezeld van een originele muzikale vertolking
met zang en instrumenten

© 2023, Éditions Sarbacane, Paris
© 2023 Infodok / Standaard Uitgeverij, Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Tekst en illustraties: Rébecca Dautremer
Vertaling: Edward van de Vendel
Gedrukt in Frankrijk

D/2023/0034/305
ISBN 978 90 02 27879 2
NUR 274

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

 IMPRIM'VERT®

Dit boek is gedrukt in Frankrijk door Pollina.
Deze drukkerij behaalde het Franse keurmerk
IMPRIM'Vert en drukt met inkt op basis van
plantaardige oliën, milieuvriendelijk materiaal,
papier en karton uit duurzaam beheerde bossen
volgens de PEFC-norm, in overeenstemming met
de Europese normen.

Als je dit boek in handen hebt, wacht dan alsjeblieft nog even met lezen: ik wil je eerst nog iets vertellen.

Om te beginnen: dank je wel. Omdat ik dit verhaal heb geschreven en geïllustreerd, doet het me veel plezier dat je besloten hebt wat tijd met mij door te brengen.

Je staat dus op het punt om de tuin van Jacominus binnen te stappen. Daar zul je zien dat hij onder de kersenboom zit, en dat hij druk in gesprek is met Policarpe. Je moet weten dat Jacominus en Policarpe al heel lang vrienden zijn. In dit boek hebben ze het over hun herinneringen.

Misschien zul je die een beetje vreemd vinden soms, maar geef toe: herinneringen zijn nu eenmaal niet altijd even duidelijk. Soms zijn ze een beetje wazig, een beetje onnauwkeurig. En soms gewoon een beetje raar. Maar misschien houdt hun geheugen ze ook een beetje voor de gek. Maar is dat eigenlijk niet heel normaal, na zo'n lange tijd?

Gelukkig gaat het in dit boek alleen maar om fijne herinneringen. Zo fijn dat ze een boek verdienen.

Goed, genoeg gepraat. Sla de bladzijde maar om, het verhaal gaat beginnen.

R. D.

Klopt, hij had Douce beloofd om een appeltaart te maken voor het avondeten. Ze hadden zijn vriend Policarpe uitgenodigd, en Policarpe was dol op appeltaart. Maar Jacominus had de hele middag staan harken in zijn tuin en nu voelde hij zich een beetje moe. Hij had best nog wat tijd voordat hij moest gaan koken, en dus zette hij zijn kruk tegen de grote pot met rozemarijn en ging in de schaduw van de kersenboom liggen, want daar was de temperatuur ideaal voor een kort dutje.

‘Aaaahhh...’ Hij lag heerlijk languit in de klaver. Door de groene scheuten heen keek Jacominus naar de sering en de meidoorn die bespikkeld was met roze knoppen.

Het gazon was precies zoals hij het wilde hebben: een beetje wild, maar af en toe gemaaid, omdat gras dat droogt in de zon zo lekker ruikt. Jacominus gaapte en wierp ten slotte nog een blik op de met mos begroeide muur, daar, achter zijn blauwe lievelingsbloemetjes.

Net toen hij op het punt stond in slaap te vallen dook er plotseling een verloren herinnering op uit zijn geheugen. Een herinnering aan iets geweldigs! Iets waar hij nooit meer over gesproken had. Iets wat al een eeuwigheid uit zijn hoofd verdwenen was.

‘Tjeempie!’ zei Jacominus, terwijl hij nog wijder geeuwde. ‘Hoe heb ik zoiets kunnen vergeten? Als ik Policarpe... eraan herinner... dan zal hij vast...’ Maar Jacominus’ ogen vielen nu helemaal dicht en hij zonk weg in een heerlijke slaap.

‘Opa had zeker een dutje nodig?’
Jacominus schoot wakker.
‘Ah, ben je... ben je er, Poli... carpe’, antwoordde hij, nog half in slaap.
Hij stond op en plukte de grassprietjes los die aan zijn elleboog
waren blijven plakken.
‘Moet je horen, ik herinnerde me opeens iets ongelooflijks.
Iets wat we he-le-maal vergeten zijn!’
‘O ja? Wat dan?’ vroeg Policarpe.
‘Moet je horen’, vervolgde Jacominus. ‘Ik moest opeens weer denken
aan het moment dat...’
‘Dat wat?’
‘Eh... ik herinnerde me dat wij...’
‘Dat wij wat?’
‘... Ah verdorie, nu weet ik niet meer wat we vergeten zijn!’
‘Héél erg grappig, Jaco! Ik hoopte op iets geweldigs!’
‘Maar het WAS geweldig, Policarpe! Maar het is me weer ontschoten.’
‘Hm, ik ben heel teleurgesteld.’
‘Ik ook, want ik weet nog dat ik helemaal blij was dat ik er met jou
over kon praten.’
‘Maar doe dan wat beter je best, ouwe!’
En Jacominus ging op een stoel zitten en duwde met twee handen
tegen zijn hoofd om beter te kunnen herinneren.

